

DRUHÉ POHÁDKOVÉ VÝLETY

PEJSKA A KOČIČKY

JAK ZAČALI CHODIT DO ŠKOLY, JAK JELI VLAKEM NA VÝLET
DO ROKYCAN A DALŠÍ POHÁDKOVÁ DOBRODRUŽSTVÍ
S NOVÝMI KAMARÁDY

PAVEL FARA

Audioknihu najdete
na tomto odkazu:

www.pohadkove-vylety.cz/audio-pohadky

Druhé pohádkové výlety pejska a kočky

© Pavel Fara, Rokycany, 2026
www.pavelfara.cz

Ilustrace a obálka: Petr Toman
Sazba: Luboš Vránek
Jazyková korektura: Jan Novotný
Úpravy textů: Eva Farová

Vydal: Moulies, s.r.o. 2026
www.moulies.cz
První vydání

Tisk: Finidr, s.r.o., Český Těšín
ISBN 978-80-11-08751-7

Když jsem dopsal první Pohádkové výlety pejska a kočky, vůbec jsem neměl v plánu psát pokračování.

Jenže knížka si našla mnohem víc čtenářů, než jsem čekal. Během prvního půl roku od vydání se připravoval už čtvrtý dotisk a začaly ke mně přicházet milé zprávy a dotazy, jestli pejsek s kočičkou zažijí ještě nějaká další dobrodružství.

A tak jsem se pustil do psaní dalších příběhů.

Pohádky o pejskovi a kočičce jsem četl už jako malý kluk. Později jsem je četl jako táta svým synům. Četl jsem je ještě o něco později jako děda svým vnučkám.

Když jsme je přečetli snad stokrát, začal jsem vnučkám vyprávět nové příběhy. Z nich vznikly první Pohádkové výlety pejska a kočky. A tak se z radosti čtenářů i z jejich přání zrodily Druhé pohádkové výlety pejska a kočky.

S pokorou a úctou k Josefu Čapkovi jsem napsal nové pohádky, inspirované jeho původním dílem Povídání o pejskovi a kočičce. Věřím, že se budou líbit i vám.

Věnováno mým vnučkám a všem dětem, kterým se líbí veselé a hravé pohádky.

Pavel Fara

OBSAH

Jak si vymalovali pokojíček	7
Jak se k nim vrátili skřítkové s neviditelnými čepičkami	19
Co se jim přihodilo s kouzelnou krabicí	35
Jak jeli na výlet za rokycanskou kočičkou	47
Jak začali chodit do školy	65
O velkém překvapení pro maminku a tatínka	85
Co se pejskovi v noci přihodilo	103
O setkání s pytlíčkovým skřítkem	115
Pohádkové rady	129
Pohádkové hádanky	131
Pohádkové omalovánky	133
Dopis pejskovi a kočičce	134

Jak si vymalovali pokojíček

„Pejsku, všiml sis toho, jak máme v našem pokojíčku upatlané zdi? Zkoušela jsem to umýt, ale nejde to.“
„Kočičko, tak to bychom si asi měli vymalovat. Lidé to takhle dělají, že když mají špinavé zdi, tak si koupí v obchodě barvu a potom ty zdi tou barvou vymalují. Jednou jsem slyšel, jak si sousedovic děti povídají o tom, že jejich rodiče doma malovali.“

„Tak to taky uděláme, pejsku, dneska svítí sluníčko, venku je teplo, tak nám ty barvy budou pěkně usychat a do večera to budeme mít hotové. Jenom, pejsku, nevím, jak to ti lidé dělají, na to asi budeme potřebovat barvu a taky nějakou velkou štětku.“

„To já jsem, kočičko, taky slyšel, když si o tom děti vyprávěly. U nich doma se prý tatínek a maminka v tom malování střídali.“

Tatínek je větší než maminka, a tak prý vymaloval strop. A maminka potom malovala stěny. A taky jsem slyšel, jak si děti říkaly, že tatínek má raději malování

velkou štětkou a maminka že zase raději maluje malířským válečkem.“

„Tak to uděláme, pejsku, taky tak, ty budeš malovat strop, protože já tak vysoko nedosáhnu, a já potom vymaluju stěny.

A taky bychom se, pejsku, měli domluvit, jakou barvou si ten pokojíček vymalujeme. Mně by se líbilo, kdybychom měli náš pokojíček hnědý. Stejně hnědý, jako jsi ty. To by se mi líbilo, pejsku.“

„A mně by se zase, kočičko, líbilo, kdybychom si pokojíček vymalovali bíle. Abychom to měli stejně bílé, jako je tvůj kožíšek.“

Chvilku se tam ještě dohadovali, jakou barvou si ten pokojíček vymalují, když vtom kočičku něco napadlo:

„Víš ty co, pejsku? Já mám nápad! Ty by sis přál vymalovat bílou a já zase hnědou. Tak tedy vymalujeme strop nabílo a stěny nahnědo a bude to i po tvém i po mém a oběma se nám v tom našem pokojíčku bude líbit.“

„To je dobrý nápad, kočičko, takhle to uděláme! Tak já tedy odsunu nábytek od stěn a ty zatím můžeš zajít do obchodu koupit barvu. A taky kup, kočičko, štětku, já budu malovat strop štětkou, jako to dělal tatínek od susedovic dětí.“

„Tak já koupím pro sebe váleček,“ povídá kočička.
„Já budu malovat stěny válečkem, jako to dělala jejich maminka.“

Pejsek se pustil do práce. Odsunul od stěny obě postýlky, potom taky odsunul od zdi skříň a pak to ještě všechno přikryl starými hadry a papíry, aby se jim ten nábytek při malování neumazal.

Sotva to všechno dodělal, vrátila se kočička z nákupu.

„Už jsem zpátky, pejsku, koupila jsem hnědou barvu na stěny, bílou barvu na strop a taky malířskou štětku pro tebe a malířský váleček pro mě.“

„Tak se do toho, kočička, pustíme. Já si vezmu bílou barvu a začnu malovat strop.“ „A já zatím půjdu do kuchyně a připravím nám něco dobrého k snědku,“ povídá kočička.

Pejsek se pustil do práce. Vzal si kyblík s bílou barvou a začal malovat. „Musím tu štětku pořádně namáčet, abychom měli strop pěkně bílý. Stejně bílý, jako má kočička kožíšek.“

Pejsek maloval poprvé, a tak mu to ze začátku moc nešlo. Barva mu kapala na hlavu a na záda a na tlapky a na ocásek. Ale strop se pomalu začal bělat a netrvalo

dlouho a pejsek měl celý strop krásně bílý. Ale těch cákanců kolem!

„Ještěže jsem dal všude na nábytek a na podlahu staré papíry a staré hadry,“ pomyslel si pejsek, „jinak bychom to tady měli všechno zacákané!“

Kočka si prozpěvuje v kuchyni a volá na pejska do pokojíčku: „Tak co, pejsku, jak ti to jde?“

A pejsek: „Já už mám strop hotový, kočičko, tak se půjdu proskočit na zahradu a ty zatím můžeš vymalovat ty stěny!“

Pejsek odešel na zahradu a kočka se pustila do práce. Vzala kyblík s hnědou barvou, malířský váleček a začala tu barvu roztírat válečkem po stěnách.

„Musím ten váleček pořádně namáčet, abych měla ty stěny pěkně hnědé! Stejně hnědé, jako má můj pejsek srst.“

A jak jezdila válečkem sem a tam, tak jí barva cákala na uši a na hlavu a na záda a na tlapičky a na ocásek a taky cákala všude kolem.

„Ještěže sem dal pejsek ty staré papíry a staré hadry,“ pomyslela si kočka, „jinak bychom to tady měli všechno zacákané!“

Práce jí šla hezky od ruky, a tak za chvíli měla všechny stěny pěkně hnědé. „To se mi to ale povedlo,“ říká si kočička. Ještě se podívala nahoru na strop, aby zkontrolovala, jak ho pejsek vymaloval bílou barvou. „A pejskovi se to taky pěkně povedlo,“ říká si kočička. „Půjdu za pejskem na zahradu, to bude koukat, až mu povím, že to mám taky hotové.“

Kočka běžela na zahradu, rozhlíží se, kde je pejsek, ale co to? Tam vzadu u plotu je úplně cizí pejsek!

„Vypadá stejně jako můj pejsek, ale je celý bílý,“ podivuje se kočička. „Haló, cizí pejsku, co tady děláš? A neviděl jsi tady mého pejska?“

Pejsek se podívá na kočičku a nestačí se divit. „Kde se tady vzala ta cizí kočička?“ pomyslel si pejsek.

„Vypadá úplně stejně jako moje kočička, dokonce i hlásek má jako moje kočička, ale je celá hnědá.“

„Co tady děláš, cizí kočičko, a kde je vlastně moje kočička?“

Jak to kočička uslyšela, tak se jí zdálo divné, že ten cizí pejsek má úplně stejný hlas jako její pejsek. A pomalu už kočičce začalo docházet, co se stalo. A vám, milé děti, už asi taky začíná docházet, co se stalo.

„Pejsku?“ volá kočička na pejska, „ty jsi můj pejsek?“
„Kočičko,“ volá pejsek na kočičku, „ty jsi moje kočička?“

Potom přišli k sobě a pejsek si prohlíží svoje bílé tlapky a kočička si prohlíží svoje hnědé tlapky a pak se oba začali smát.

„Pejsku, ty ses tou barvou tak zacákal, že jsi úplně bílý! Příště si na to malování budeš muset vzít nějaký deštník, aby ses tak neupatlal!“

„A ty si, kočičko, budeš muset příště vzít na sebe pláštěnku!“

A oba se chytli za tlapky a začali hopsat a smát se a ani si nevšimli, že se nad nimi objevil tmavý mrak.

„Pejsku, na mě káplo,“ volá kočička.

„Na mě taky něco káplo,“ volá pejsek, a jak si tam tak hopsali a skotačili, tak začal hustý déšť.

„Kočičko, ty už máš bílá ouška,“ volá pejsek.

„Pejsku, ty už máš hnědá ouška,“ volá kočička.

„A ty už máš, kočičko, bílou celou hlavu!“

„A tobě už to, pejsku, taky spláchlo barvu z hlavy! A teď už i z tlapiček!“

Měli z toho velkou legraci, a jak tam v tom dešti tak hopsají a skotačí, tak z nich ten déšť docela umyl barvu,

a oni toho nedbají a dál skotačí a mají radost z toho, že už zase vypadají jako dřív.

A jak tam tak dováděli, tak si ani nevšimli, že už přestalo pršet a začalo svítit sluníčko. Pejsek s kočičkou poskakovali a smáli se a sluníčko na ně pěkně svítilo a celé je osušilo, a tak za chvíli už měli oba dva kožíšky úplně suché.

„A teď to půjdeme do toho našeho pokojíčku uklidit po malování,“ povídá kočička.

Pak si to tam všechno uklidili a pejsek zase přistrkal nábytek ke zdi, a když to měli všechno hotové, tak se na sebe podívali a kočička povídá:

„To se nám, pejsku, povedlo, to máme ale krásný pokojíček!“

„To se nám opravdu povedlo, kočičko, já už se nemůžu dočkat, až si půjdeme lehnout.“

A protože už sluníčko začalo zapadat, tak se šli do koupelny umýt a vyčistit si zoubky a pak už si lehli do postýlek a rozhlíželi se po pokojíčku, jak si ho pěkně vymalovali.

A protože byli za celý den hodně unavení, tak se jim za chvíli zavřely oči a oba usnuli.

A víte, děti, o čem se pejskovi a kočičce tu noc zdálo?

